

Kedves Testvérek!

Az ember társaslény, közösségekben él. A keresztények egy Istene, pedig aki három személy, mondhatjuk közösségben él, hogy közösséget alkotnak a személyek. Szentháromság vasárnapján, templomunk búcsúján, bátran beszélhetünk egymásra hangoltságunkról. Arról, hogy milyen természetes, úgy beszéljünk magunkról, hogy társas lények vagyunk, egyházközséghez is tartozunk, szociális érzékekkel rendelkezünk. Mi Istenünkről úgy kell beszélnünk, hogy egy az Isten, de három személy. Ennek kapcsán beszélhetünk arról, hogy Isten közösség, Isteni személyek közötti kapcsolat, a szeretet és az összetartozás.

Múlt vasárnap arról beszéltem, hogy Jézus emberi életében hogyan tárul föl a Szentlélek személye és működése. Jézus egészen a fogantatástól kezdve a haláláig és a feltámadásáig hogyan élte át az Atyával és a Szentlélekkel való együttműködését. Most Szentháromság vasárnapján, amikor az evangéliumi parancs egy küldetés, azt mondja a szent író: „Azzal bízva meg Jézus a tanítványokat, vagyis minket, hogy menjünk el a világ végére, és minden népet kereszteljünk meg az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében.”

Mondani szokták, hogy van egy küldetésünk, és a küldetés minden nemzetre – nem is csak minden emberre, minden nemzetre, mindenkire – irányul. Közben pedig tudjuk a számokat. A számok pedig úgy szólnak, hogyha nézzük az éveket, évtizedeket visszamenően, akkor egyre kevesebb embert keresztelünk meg Magyarországon. Mondhatjuk Európa államaiban. A katolikusok száma csökken. Tehát, hogyha van egy egészen nyilvánvaló küldetésünk, ami itt most az evangélium alapján van. Hogy segítsünk környezetünkben másokat ahhoz, hogy az Istennel való kapcsolatuk révén megkeresztelkedjenek, vagy megkereszteltessék gyermeküket. Ha van valami, ami mérhető, akkor az a keresztelések száma, az mérhető. Ugyanakkor szembe kell nézni azzal, hogy a körülöttünk levő családokban, a keresztény élet elemei, mintha egyre kevésbé határoznák meg cselekvésüket.

Ezért az első gondolat így szól: Akár így is mondhatnám, ha fontos számunkra a misszió, abból a szempontból, ahogyan fontos számunkra a másik ember. Tudjuk, hogyha a körülöttünk élő emberek Istennel jó viszonyba tudnak kerülni, hogy az biztos, hogy az jó mindenkinek. Még csak nem is pusztán neki, hanem mindenkinek. Akkor mennyire érdemes volna nem azzal mások elé állni, hogy „Te rossz vagy! Térj meg!” Inkább azzal, hogy „Te talán nem is tudod, hogy ki is vagy, te.” Annyira kíváncsi lennék, hogy hogyan látod magad. Mi foglalkoztat téged? Mi esik jól neked? Milyen irányba szeretnél fejlődni? Hol látod azt, hogy mi az, amiben még tudnál gyarapodni?” Élünk-e úgy, hogy ezek a kérdések komolyan megérintik a lelkét.

A második gondolat így szól: Keresztényként, Jézus követőjeként, és tanítványaként olyan sok mindent tudunk. Merjük-e bevallani, hogy sok mindent jól tudunk, sok mindent meg nem tudunk jól, még vallásos életünkben is. Az emberek biztonságra vágnak. Számomra megrázó olvasmány, a II. világháborúban egy magyar katonatiszt följegyzését olvastam. Ez a magyar katonatiszt döbbenetesen írja le, hogy a bombázások után neki az volt a tapasztalata, hogy szinte eszét vesztetten voltak emberek, akik keresték és kutatták a családtagjaikat a romok között. Nem ettek, és nem ittak, és tényleg, szóval a legalapvetőbb biológiai követelményekkel se törődve, egyszerűen, szinte megszállottként: „Hol van? Tudni akarom! Mi van vele?” A katonatiszt azt írja le a maga, hát tulajdonképpen hétköznapi, egyszerű följegyzésében, hogy „Egészen megdöbbentő volt számomra – írja – hogy amikor emberek holtan megtalálták azt, akit addig kerestek, még ha halottak is voltak, megrendítő és megdöbbentő módon megnyugodtak.” Amikor a feltámadt Jézus és az Atya bizonyosságról beszél, akkor hitelesen teszi. Merjük-e ugyanilyen hitelesen közvetíteni a többi ember felé a feltámadását.

A harmadik szempont így szól: Az agyunknak nagy szüksége van arra az élményre, hogy döntést hozok. „Elég szabad (vagyok), és van választási lehetőségem. Van beleszólási

lehetőségem, van legalábbis egy alapvető mai divatos szóval kompetenciám, képességem arra, hogy döntéseket hozzak. Hatással tudok lenni a saját életemre döntéseim által. Ezért a Jézus melletti személyes döntés megélése fontos mindenki számára. Ezért fontos, hogy ne döntsünk senki helyett, hanem készítsük fel a döntésre, szavainkkal, és jó példánkkal.

Nézzük akkor a következő. Képzeljétek el, hogyha valakivel kapcsolatban azt élem meg, hogy ő nem olyan, mint én, és nem közösek a céljaink, nem közös a világról való ítéletünk. Most választások idején nagyon sokszor kiéleződik ez az emberek között. Akkor együtt érző tudok-e vele lenni? Ne az agyam döntse el, észérvek alapján, hogy ki az én testvérem, és ki nem. Hanem tudjam azt, hogy az agyam, meg a te agyad hoz döntést anélkül, hogy a szeretetről gondolkodna. Ez a döntés az agyunk számára már megszületett, mégpedig azért, mert van egy nagy örökségünk, és az ismeretlent az agyam a túlélés szempontjából veszélyforrásként értelmezi a másik embert, nem pedig testvérként. Tudok-e testvér, keresztény testvér, lenni a másik ember számára?

A következő pedig, az igazság kérdése az életünkben. Annyira így van ez, hogy érdemes az igazságosságra törekednünk. A döntéseinket érdemes megindokolni: „Miért csináltam így? Miért nem akartam ártani ezzel neked? Miért gondolatam ezt helyesnek? Miért nem akartalak ezzel fenyegetni téged? Hogyan gondoltam ezt jónak?” Mert sokszor olyat is igazságtalanságként tudunk megélni, ami egyébként nem az, vagy rossz szándékként, ami egyébként nem volt az. A mai társadalomban milyen hihetetlen mértékűen, és milyen szinte túlzó mértékűen szükséges elismernünk, hogyha igazságtalanságot követtünk el valakivel szemben. Milyen hihetetlenül fölemelő az, ahogyan a pápák egymás után a XX. században elismerik az egyház túlkapasait, tévedéseit, bűneit, hogy az milyen fölszabadítóan hat.

Ezért milyen nagy jelentősége van annak, hogyha mi igazságtalanságot követtünk el valakivel szemben, ismerjük el vagy azt, hogy ezt tettük, vagy ismerjük el annak a szubjektív realitását, hogy ő ezt átélhette így, és ez neki fájdalmat okozhatott. Hogy ez mennyire így van, képzeljétek el, hogyha valaki például egy átélt igazságtalanság kapcsán, esetleg ehhez kapcsolódóan státuszvesztést is megélt, hogy akkor őt már így nézték le, és úgy nézték le, és így semmibe vették... Ha az illetőt megkínáljuk igazi közönséges fájdalomcsillapítóval, a szenvedései enyhülni fognak, mert az olyan fájdalom, ami fizikai is. Ezzel nem azt akartam mondani, hogy státuszvesztés után, vagy igazságtalanság kapcsán gyógyszerrel együnk, csak azt, hogyha valaki bevesz egy fájdalomcsillapítót, nem fog annyira szenvedni.

Szentháromság vasárnapján figyeljünk arra, hogy érdemes kapcsolatban lenni, érdemes közösségben lenni, hogyan érdemes a társas viszonyainkban lenni, nekünk, embereknek. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akiktől elleshetjük és megtanulhatjuk, hogy mit jelent az, hogy az ember és az Isten társas lény. Isten segítségével tudunk választ adni a Szentlélek által arra, hogyha valamilyen társas, kapcsolati, szociális fájdalomban van részünk, hogy akkor hogyan működik az emberi természetünk.

Ebből a szempontból merjük azt mondani, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek nagyon is jól bánnak egymással. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek ebben a közösségben és kapcsolatban a legjobbat hozzák ki egymásból és magukból. Mert a kutatásokból kiderült, hogy ahol erre az öt tényezőre figyelnek az emberi kapcsolatokban, hogy ne fájdalmat okozzanak, hanem valamiképpen élhetővé tegyék azt, hogy jó együtt, hogy ott nő a kompetenciatudat, az emberi cselekvő képesség. Az elkötelezettség, nő az elkötelezettség szintje. Ha misszióról beszélünk, azt szeretnénk, hogy aki keresztény, az elkötelezett keresztény legyen, hogy elkötelezetten tartozzon Istenhez és az embertársaihoz? Ezek a szempontok segítségek lehetnek nekünk, hogy eredményesebbek legyünk. Valamit megértve a földi élet titkából és megértve a Szentháromság titkából, egyre jobb keresztényként éljünk és dolgozzunk itt a földön. Amen.